

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

18.

Arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk.

Gyakran jönnek hozzám az emberek majdnem félájultan az előttük tornyosuló akadályok, dilemmák miatt, és csak ömlik belőlük a problémák és nehézségek áradata. Mikor végre vesznek egy kis levegőt, és megkérdem, hogy imádkoztak-e ezzel kapcsolatban, a válasz így hangzik: „Nem, nem, de sürgősen tennünk kell valamit...” Az Úr viszont azt mondja, hogy fáradhatatlanul kell imádkoznunk.

Az Úr nem figyelmeztet minket hiába, habár sokszor gondoltam ennek az ellenkezőjét. Végül pontosan azon a területen keveredtem bajba, amivel kapcsolatban figyelmeztetett, de én nem hallgattam rá.

A Szentírásban is mindig abba a bajba kerültek a királyok, amivel kapcsolatban korábban figyelmeztetést kaptak az Úrtól. Isten tudja, hogy mi vár ránk, és nem véletlenül figyelmeztet, nem véletlenül bátorít. Ez a példázat is egy olyan területről szól, amelyet az emberek elhanyagolnak, és ennek eredményeként elbuknak, ahelyett, hogy imádkoznának.

Ebben a példában nem szabad azt a hibát elkövetni, hogy hasonlatokban gondolkodunk, mert Jézus egy gonosz bíróról szól. A rómaiak által kinevezett bírók nagyon tisztességtelenek voltak. Van egy görög kifejezés, amely azt jelenti, hogy „tiszteletbeli bíró”, viszont egy pici módosítással „rabló bírót” jelenthet. A görög klasszikusok gyakran ezt a második változatot használták, mert mindegyik bírót le lehetett fizetni, ugyanis visszaéltek helyzetükkel. Jézus erről a bírótípusról beszél.

Ezt mondta: „Az egyik városban volt egy bíró, aki az Istent nem félte, az embereket pedig nem becsülte.

Élt abban a városban egy özvegyasszony is, aki gyakran elment hozzá, és azt kérte tőle: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben.

Az egy ideig nem volt rá hajlandó, de azután azt mondta magában: Ha nem is félem az Istent, és az embereket sem becsülöm, mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül.”

Azután így szólt az Úr: „Halljátok, mit mond a hamis bíró!

Óvatosan kell értelmezni ezt a példázatot, mert a hamis bíró nem Istent jelképezi. Jézus gyakran ellentétekkel szemléltette mondanivalóját, és itt sincs szó hasonlatról, hiszen nem hasonlíthatja Istent egy érzéketlen, hamis bíróhoz.

Az ellentét lényege pedig ez: ha egy gonosz, érzéketlen, istenfélelem és becsület nélküli embert meggyőz egy özvegyasszony kitartása, akkor mennyivel inkább szolgáltat Isten igazságot a kiválasztottainak.

Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket?

Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamarosan.

Jézus nem azt tanítja, hogy addig imádkozz újból és újból Istenhez, amíg megadja az általad óhajtott választ. Azt mondja, hogy hamarosan igazságot szolgáltat azoknak, akik Őt hívják segítségül. Nem kell állandóan nyaggatni Istent, mert ha az ügyünk igaz, akkor Isten csak arra vár, hogy megnyisd az ajtót, hogy azután azt tehesse, amit mindig is tenni akart.

Meg vagyok győződve róla, hogy Isten már jóval azelőtt tudja, hogy mire van szükségem, mielőtt még nekem akár eszembe jutna. Azt is tudja, hogy mire lesz szükségem 6 hónap vagy 5 év múlva. Az ima nem információszolgáltatás Istennek, mert Jézus azt mondta, hogy *„tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle“*. Mégis gyakran úgy hangzik az imánk, mint egy szükséglista. Ez nevetséges dolog, mert Istennek nincs szüksége semmilyen információra, hisz mindent tud.

Isten szeret engem, mert Ő a mennyei Atyám, és leginkább az én örökkévaló, nem pedig az időszakos jólétem érdekli. Vannak dolgok, amelyekről azt gondolom, hogy egy időre igen jók lennének számomra, de Isten tudja, hogy az örökkévalóság szempontjából ezek aláásnának engem. Megpróbálok informálni Őt az időszakos szükségleteimről, de Ő mindig az örökkévaló javamat tartja szem előtt.

Ha kitartással és nyaggatással imán keresztül meg tudnám Őt győzni, akkor az azt jelentené, hogy saját magamnak okoznék nehézséget és fájdalmat. Isten annál jobban szeret, minthogy engedné magát eltéríteni az életemre tervezett tökéletes tervétől azért, hogy olyan imáimra válaszoljon, amelyek nincsenek összhangban örökkévaló tervével. Nem is akarom, hogy Isten megváltoztassa a tervét az én kitartó kéréseim miatt. Azt szeretném, ha az életemben tökéletes akarata teljesülne be.

Az ima nem arról szól, hogy az én akaratom legyen meg, hanem arról, hogy Isten akarata legyen meg a földön. Az igazi imádság Isten akaratával kezdődik, amelyet a szívembe helyez, és én ezt visszamondom neki az imámban, és ezáltal megnyitom számára az ajtót, hogy azt tegye, amit már úgymint tenni szeretett volna, de nem teszi meg az én akaratom ellenére.

Isten szabad akaratot, választási lehetőséget adott nekünk, és ezt nem fogja megvonni tőlünk. Az ima tudja megnyitni az ajtót ahhoz, hogy Ő megtehesse az életünkben azt, amit akar.

János evangéliumának 15.-ik fejezetében, ahol a hívő és Krisztus közötti kapcsolatáról van szó, Jézus azt mondta, hogy *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendeltetek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértetek az Atyától az én nevemben, megadja nektek“*.

Az imádság nyitja meg az ajtót arra, hogy Isten a szabad akaratunk megvonása nélkül munkálkodhasson az életünkben. A legbölcsebb imánk így szólhat: „Istenem, munkálkodj az életemben a te tökéletes akaratod szerint, tedd azt az életemmel, amit jónak látsz.” Szerintem gyakran korlátozzuk Istent az imáinkkal, Izrael gyermekeihez hasonlóan. „Istenem, nagy szükségem lenne 100 dollárra, mert ki kell fizetnem a számláimat”. Miért nem azt imádkozzuk, hogy „Uram, tudod, hogy mire van szükségem, küldd el nekem.” Lehet, hogy 100 helyett 1000-et akar adni. Nem mindig jó ha részletekbe menően imádkozunk.

Éveken keresztül imádkoztam, hogy 250 ember legyen a gyülekezetemben. Gondoltam, hogy ez egy ideális méret, de Istennek más tervei voltak, amiről nekem fogalmam sem volt. Bárcsak megérthetnénk, hogy mennyire szeret minket az Atya, bárcsak bíznánk az életünkkel

kapcsolatos bölcs terveiben, és elköteleznénk magunkat neki mondván: „Atyám, tégy akaratod szerint, benned bízom.”

Nem mindig értem azokat a nehézségeket és megpróbáltatásokat amelyeken keresztül kell mennem, és van amikor ki se látok a nyomorúságomból. De, ennek ellenére, mégis mindig észben tartom, hogy még ha mindez érthetetlen is számomra, átengedjem Istennek a munkát. A feleségem is ezt szokta mondani: „Akár kiabálok, akár toporzékolok, vagy duzzogok ... bármit is mondok, ne engedd, hogy egyetlen falat csokit is bevegyek a számba.” Ehhez hasonlóan: „Uram, bárhogy is kiabálok, toporzékolok, ordítok ... ne tégy semmit, ami a Te akaratoddal ellentétes! Legyen meg a Te akaratod.”

Jézus tehát nem azt mondja, hogy Isten olyan mint ez a hamis bíró, hanem éppen azt, hogy teljesen ellentétes vele. Ha egy ilyen embert meg lehet győzni, akkor Isten annál is inkább igazságot szolgáltat a gyermekeinek.

Aztán ezt kérdezi:

De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”

Máté evangéliumának 24.-ik fejezetéből tudjuk, hogy a világ vége eljövételének egyik jele: *„Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül.”* Ez a mondat és az előző kérdés összefügg. Szerintem a mindenkori történelem legnehezebb időszakában élünk, ha figyelembe vesszük, hogy egy kitartó és elszánt keresztény életet akarunk élni. Nem hiszem, hogy bármikor is lett volna ennyi szabadon választható kísértés az orrunk előtt. A média - a filmek, a TV, a magazinok - tele van szexuális vágykeltéssel, ugyanakkor pedig a morális tartásunk leáldozóban van.

Nagyon időszerű Jézus kérdése, hogy vajon talál-e majd igaz hitet a földön amikor visszatér?

Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta:

„Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Nagyon nehezemre esik távol tartani magamtól ezt a farizeusi hozzáállást, amikor az egyházra nézek. Azt szeretném mondani, hogy „Uram, köszönöm neked, hogy ez a gyülekezet nem olyan, mint a többi, mert nem kéregetünk pénzt az emberektől, nem akarjuk elhítenni az emberekkel, hogy mi milyen jók vagyunk.” Őszintén, a szívemben megköszönöm, hogy nem vagyunk olyan rosszak, mint a többiek... látjátok, máris problémát okoz számomra ez a példázat.

Hamar rájövök azonban, hogy mennyire szükségem van Isten kegyelmére, mert mindaz amit magam körül látok nem az én nagyszerű munkám eredménye. Soha nem mondom Istennek, hogy „Uram, nézd, mi mindent csinálok érted! Hány órát dolgoztam neked ezen a héten! Nézd,

mennyi áldozatot hoztam érted!” Jézus ezt mondta erről „*Ki az közületek, aki ezt mondja szolgálójának, amikor az szántás és legeltetés után megjön a mezőről: Jöjj ide hamar, és ülj az asztalhoz! Nem azt mondja-e inkább neki: Készíts nekem valami vacsorára valót, övezd fel magadat, és szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, te majd azután egyél és igyál!? Vajon megköszöni-e annak a szolgálójának, hogy teljesítette, amit parancsolt neki? Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgálók vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.*”

Soha sem próbálok az elvégzett munka alapján közelíteni Istenhez, mert ez egy csapda. Néha ugyan lehet, hogy büszkén megyek Istenhez, de máskor úgy érzem, hogy semmit sem tettem. Ha a cselekedeteim alkotnák a mércét, akkor nem is akarok a szemé elé kerülni. Ezért aztán mindig az Ő kegyelme és irgalma alapján közelíték hozzá. Az igazságszolgáltatás azt jelenti, hogy azt kapod, amit megérdemeltél, de ennek alapján sohasem közelíthetek Istenhez, mert lehet, hogy tényleg azt adná, amit megérdemlek. Inkább azt kérem, hogy legyen irgalmas hozzám, mert az irgalom azt jelenti, hogy nem azt kapom, amit megérdemlek. Majd kegyelméért esedezem, mert akkor azt is megkapom, amit nem érdemeltem meg. Isten egyszerűen odaadja irántunk való szeretete miatt.

Ezután kisgyermeket is vittek, hogy megérintse őket. Amikor a tanítványok ezt meglátták, rájuk szóltak, Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyenek az Isten országa. Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.”

Nagyon szeretem figyelni a gyermekeket. Akkora szépség és már-már szent és isteni légkör lengi körül a kisgyermeket. Ma, amikor együtt ebédeltünk az unokáimmal, olyan gyönyörű volt hallgatni, ahogy Istennek adtak hálát az ételért. Gyönyörűen és tisztán nyitották meg a szívüket Isten előtt.

Úgy tűnik, hogy minden kisgyermekben nagyon tiszta megézés található Istennel kapcsolatban. Amikor azt látom, hogy valakitől kezdenek elhúzódni a kisgyermek, akkor felébred bennem a gyanú. Ez a kutya esetében is igaz, mert ők is jó ítélőképességgel rendelkeznek.

Jézust mindig érdekelték a gyerekek, és Márknál olvashatjuk, hogy amikor a tanítványai visszatartották tőle a kicsiket, akkor haragosan rájuk szólt, hogy ne tiltsák el Tőle őket.

Akkor egy előkelő ember megkérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Jézus ezt válaszolta neki: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, egyedül csak az Isten. A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld apádat és anyádat!”

Ő pedig így szólt: „Ezt mind megtartottam ifjúságomtól fogva.”

Amikor Jézus ezt hallotta, így szólt hozzá: „Még egy fogyatkozás van benned: add el minden vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.”

Az pedig, mikor ezt meghallotta, nagyon elszomorodott, mert igen gazdag volt.

Jézus ezt látva, így szólt: „Milyen nehezen mennek be az Isten országába azok, akiknek vagyonuk van.

Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.”

Akik pedig ezt hallották, megkérdezték: „Akkor ki üdvözülhet?”

Ő így felelt: *„Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.”*

Ismét figyelniük kell arra, hogy ne értsük félre Jézust. Ez a gazdag ifjú megkérdezte, hogy mit tegyen, hogy olyan minőségű élete legyen, mint Jézusnak, akinek az élete átszelte az idő dimenzióit egészen az örökkévalóságba nyúlva. Jézus pedig ezt felelte: *„Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, egyedül csak az Isten.”* Ne jussatok rögtön arra a következtetésre, hogy Jézus azt mondja, hogy Ő nem Isten. Ha figyelmesen megnézik, rájöttek, hogy pont ennek az ellenkezőjét állítja. Vagy azt mondja, hogy „én nem vagyok jó”, vagy azt, hogy „én vagyok az Isten”. Ezt a kérdést pontosan azért tette fel, hogy növelje az ifjú megértését: „Jónak mondtál engem, de miért? Örökkévaló életet keresel, és jónak mondasz engem. Miért mondasz jónak, ha egyedül csak Isten jó? Mert az az életminőség, amire vágysz csak Istenben található meg.”

Emlékeztek arra az esetre, amikor Jézus Péterrel beszélt: *„Simon Péter megszólalt, és így felelt: ,Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.’ Jézus így válaszolt neki: ,Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.”* Az ifjú esetében rámutat arra, hogy isteni kinyilatkozásból tudja, hogy jónak kell neveznie Őt, mert csak egy jó van: Isten.

Ezután Jézus felsorolja neki az utolsó öt parancsolatot, amelyek, az embernek a másokkal való kapcsolataira vonatkoznak. Ezeket az ifjú mind megtartotta. Erre Jézus azt mondta, hogy adja el mindenét, és ossza szét a szegényeknek. Ne értsük félre Jézus szavait. Vajon a „fogyatkozás”, amiről Jézus beszélt a szegénység? Nem, mert mindannyian nagyon könnyen szegénnyé lehetünk. Lépünk vissza: *„Miért mondasz engem jónak?”* - Hangzott a kérdés – *„Csak egy jó van, az Isten.”*

Jézus azt mondta, hogy *„menj ... (és a felszólítás tartalma mindenki esetében más), majd jöjj, és kövess engem.”* Jézus szavainak lényege: „Jöjj, kövess engem.” Az ifjú problémája az, hogy Isten nincs az élete középpontjában. Valami más körül forog az élete - az ő esetében ez a pénz és a gazdagság volt. Jézus az élete középpontját, hajtóerejét célozta meg. Rámutat arra, hogy nem az igazi Istenben hisz. *„Kövess engem, és hagyd ott ezt a hamis istent.”*

Krisztus ugyanezt mondaná nektek is. Azt mondaná, hogy *„menj, ...”* majd rámutatna az életetek azon területére, amely megakadályozza, hogy teljes mértékben kövessétek. Lehet, hogy a sportkocsidat kell eladnod, vagy lehet, hogy egyeseknek még a tanulmányaikat is abba kellene hagyniuk, mert az olyan fontossá vált számukra, hogy egész életük a körül forog. Nem azt jelenti, hogy ezeket a dolgokat később nem lehet az életünk részévé tenni, de nem lehetnek a középpontban, Jézusnak kell ezt a helyet elfoglalnia. *„Jöjj, kövess engem.”*

A fiatalember pedig szomorúan távozott, de nem szabad arra következtetni, hogy elveszett volna. Lehet, hogy találkozunk vele a menyországban; lehet, hogy nem. Lehet, hogy szomorkodott, mert nem tudta, hogy most mit csináljon; de lehet, hogy később mindenét szétosztotta a szegények között, és követte Jézust. Az is lehet, hogy a azt gondolta, hogy túl nagy árat kell fizetnie Jézus követéséért, amit nem tudott kifizetni.

„Jézus ezt látva, így szólt: ,Milyen nehezen mennek be az Isten országába azok, akiknek vagyonuk van.” A gazdagság hatalmas isten tud lenni az ember életében, könnyen rabjává válhat az ember, és nehéz tőle szabadulni. *„A kik pedig ezt hallották, megkérdezték: ,Akkor ki üdvözülhet?’* Ő így felelt: *„Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.”*

Amikor Izraelbe utazunk, az idegenvezetők gyakran azt mondják, hogy egy kis városkapunak az a neve, hogy a Tű Foka. Ez ugyanolyan kitalált történet, mint a legtöbb, amit ezek a fickók mesélnek. Persze, őket azért fizetik, hogy úgy tűnjön, hogy mindent tudnak, ezért aztán olyan dolgokat is elmesélnek, amiről fogalmuk sincs.

Mivel már hosszú ideje járok oda, van olyan látványosság, amelyről már 4-5 féle változatot hallottam, mert mindegyik idegenvezető mást mondott, úgyszólván nem nagyon megbízhatóak. Az archeológusok is igen sokat találgatnak mind a mai napig.

A milánói katedrálisban, például, az egyik idegenvezető egy vitrinben levő csontvázra rámutatva azt mondta, hogy ez Péter koponyája, amelyet a keresztrefeszítése után elhoztak és megőriztek. Az egyik látogató pedig azt felelte, hogy „a minap Rómában egy katedrálisban jártunk, és ott is megmutattak nekünk egy koponyát, amiről azt állították, hogy az is Péteré volt.” Az idegenvezető erre rávágta: „Kisebb volt, mint ez?” „Igen.” „Hát akkor az Péter gyerekkori koponyája lehetett.” Mindenre lesz magyarázatuk.

Az egyik jeruzsálemi kapunak az alján egy kis nyílásra mutatva azt állítják, hogy az a Tű Foka. Olyan kicsi, hogy le kell hasalni, hogy átmászhas rajta, de egy teve sohasem férne át rajta. Mégis azt állítják, hogy volt egy kis kapu, és este, amikor már a városkapukat becsukták, és az ember később érkezett a városfalhoz, akkor az egyetlen mód az volt a bejutásra, hogy a tevéről minden terhet levettek, letérdeltették, és előlről húzták, hátulról tolták, és kínkeservesen, nagy nehezen valahogyan átnyomták a nyíláson, a Tű Fokán.

Ez nem igaz. Jézus azt mondta, hogy a megváltás az ember számára lehetetlen. Sokan azt akarják elhinni, hogy sok keserves munkával és erőfeszítéssel megválthatják magukat. Ez nem lehetséges - nem tudod megváltani magad a világ összes erejével, kínjával sem, mert az embernek ez lehetetlen. A saját cselekedeteid alapján nem juthatsz soha a menyországba, de Istennek hála, Vele minden lehetséges.

Ekkor így szólt Péter: „Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged.”

Ő pedig ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövő világban pedig az örök életet.”

Mindezeket csak az Isten országa érdekében kell elhagyni - ha szükséges.

Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: „Most felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfián beteljesedik mindaz, amit a próféták megírtak.”

A Jeruzsálembe való vándorlásuk végső szakaszában vannak, és a Jordántól indulnak felfelé a páska ünnepére, ahol az Írások be fognak teljesedni. De nem az Isten országának megalapítására vonatkozó prófécia fog beteljesedni, mint ahogy azt a tanítványok gondolták, nem Dávid trónjának elfoglalásáról lesz szó. Azok a prófécia teljesednek be, amelyek arról szóltak, hogy a pogányok kezére adatik, kigúnyolják, megvetik, és leköpi, ahogy Jeremiás megírta. Az Ézsaiás 53-ban és a Dániel 9-ben olvashatjuk, hogy megostorozzák, és megölik, de a harmadik napon fel fog támadni.

„A pogányok kezébe adják, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad.”

Ők azonban semmit sem fogtak fel ezekből. Ez a beszéd rejtve maradt előlük, és nem értették meg a mondottakat.

Hiába mondta el mindezt nekik Jézust, ők mégsem értették, mert el voltak vakulva attól, hogy vele együtt uralkodhatnak majd. Mindez nagy bátorítás számomra, mert láthatjuk, hogy e Jézus által kiválasztott emberek sem voltak lelki óriások, nem voltak tökéletes emberek, és nem láttak bele a lélek dolgaiba. Pont olyan emberek voltak mint mi magunk, mert Isten hétköznapi embereket használ.

Történt pedig, amikor Jerikóhoz közeledett, hogy egy vak ült az út mellett, és koldult.

Ez nem a Márk evangéliumában található Bartimeus, és nem is a Máté evangéliumában található vak ember. Ebben az esetben Jézus a Jerikóba való érkezésekor találkozott a vakkal, a másik két esetben pedig akkor, amikor Jerikót éppen elhagyni készült.

Hallotta, hogy sokaság megy el mellette, kérdezősködött, hogy mi ez. Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus megy arra.

Ő már hallott Jézusról. Úgy gondolom, hogy mindenki, akinek valamilyen betegségben szenved, gyógyulásban részesülhet. Manapság rengetek sarlatán kínálja hiú reményekkel kecsegtető portékáját - a beteg ember pedig minden lehetőséget megpróbál megragadni, és így áldozatul esnek.

A vak már halhatott Jézusról, és ezért

Ekkor így kiáltott fel: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

Akik elől mentek, rászóltak, hogy hallgasson el, de ő annál inkább kiáltozott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

Jézus megállt, és megparancsolta, hogy vezessék hozzá. Amikor közel jött, megkérdezte tőle:

Jézus ezt mondta neki: „Láss! A hited megtartott.”

És azonnal megjött a szeme világa, és követte őt, dicsőítve az Istent. Amikor ezt látta az egész nép, dicsőítette Istent.

Ezt figyeljétek jól meg! Jézus azt mondta, hogy *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”* Ha az emberek állandóan azért dicsérnek meg, mert olyan csodálatos és kiváló személy vagy, akkor jobb ha megvizsgálod, hogy hogyan ragyog a világosságod. Bizonyára helytelenül teszed, mert önmagadra vonod az emberek figyelmét. Jézus is úgy munkálkodott, hogy amikor az emberek látták, hogy a vak ember Jézust követi, akkor Istent kezdték el dicsőíteni.